

ОГНИЩЕ

Пакъ весело ми се усмихватъ,
Родино, твойтѣ златни дни,
въвъ мене бурята затихва
и виждамъ мойтѣ младини.

Въ далечината бавно гасне
единъ библейски, тихъ залѣзъ
и въ приказни одежди растне
край пжтя листнатия брѣзъ.

Ти пакъ си сжщата: старица
съ погаснали очи, безъ гласъ —
огнище, мракъ и воценица
предъ стария иконостасъ.

На низкия оголенъ одъръ,
подъ схлупенъ, одименъ таванъ
израства мълчаливъ и бодъръ
изпечениятъ въ трудъ стопанъ.

Той радостно съ очи поглежда
въвъ кжта малкото дете
и въ погледа една надежда
конци отъ щастие плете.

О, вѣрвай, днеска по е леко
да спомнямъ тѣзи златни дни,
да знамъ, че ти си домъ за всѣки
убитъ отъ мжка и беди.